27/04/2024

27 Απριλίου 2024: Σάββατο του Λαζάρου

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 27 Απριλίου, η ημέρα είναι αφιερωμένη στην τετραήμερη Ανάσταση του Αγίου και δικαίου φίλου του Χριστού Λαζάρου και πρώτου Επισκόπου Κιτίου. Επίσης, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Ιερομάρτυρος Συμεών, του δεύτερου επισκόπου Ιεροσολύμων (†107), συγγενούς του Κυρίου, των Μαρτύρων Λολλίωνος του νέου και Ποπλίωνος, των Οσίων Συμεών και Γεωργίου των Στυλιτών, Ιωάννου ηγουμένου της Ιεράς Μονής των Καθαρών του Ομολογητού και Ευλογίου του ξενοδόχου.

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Το Σάββατο της ΣΤ΄ εβδομάδος των Νηστειών η αγία μας Εκκλησία όρισε να εορτάζουμε την θαυμαστή ανάσταση του Λαζάρου. Καθόλου τυχαία. Το θαυμαστό αυτό γεγονός συμπίπτει χρονικά με την είσοδο του Κυρίου μας στην Ιερουσαλήμ και επίσης το γεγονός της εκ νεκρών αναστάσεως του Λαζάρου είναι το προμήνυμα και της δικής Του πανένδοξης ανάστασης!

Ο Λάζαρος με τις αδελφές του Μάρθα και Μαρία, κατοικούσαν στην κώμη Βηθανία, και είχαν εγκάρδιες φιλικές σχέσεις με τον Κύριο. Φαίνεται ότι πολλές φορές είχαν την ύψιστη τιμή και χαρά να δεχτούν και να φιλοξενήσουν το Χριστό στον ευλογημένο οίκο τους (Λουκ.10,38-42).

Ξαφνικά ο Λάζαρος ασθένησε βαριά. Οι δυο αδερφές έστειλαν μήνυμα στον Ιησού ότι ο αγαπημένος Του φίλος ο Λάζαρος αρρώστησε. Ο Χριστός διαβεβαίωσε τους απεσταλμένους πως «αύτη η ασθένεια ούκ έστι προς θάνατον, αλλ’ υπέρ της δόξης του Θεού, ίνα δοξασθή ο υιός του Θεού δι΄ αυτής» (Ιωάν.11,4). Όμως ο Λάζαρος πέθανε και ετάφη σε σπηλώδες μνημείο, σύμφωνα με τις ιουδαϊκές συνήθειες. Ο Χριστός αφού έμεινε δύο ημέρες στον τόπο που βρισκόταν πήρε τους μαθητές του και γύρισε στην Ιουδαία κατευθύνθηκε στη Βηθανία. Καθ’ οδόν τους διαβεβαίωνε πως «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται΄ αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν» (Ιωάν.11,12-15).

Η ενθουσιώδης Μάρθα, όταν έμαθε ότι ο Χριστός έρχεται στη Βηθανία, έτρεξε να Τον προϋπαντήσει και με απόλυτη εμπιστοσύνη σε Αυτόν του είπε: «Κύριε, ει ης ώδε, ο αδελφός μου ουκ αν ετεθνήκει. Αλλά και νυν οίδα ότι όσα αν αιτήση τον Θεόν, δώσει σοι ο Θεός». Ο Ιησούς της λέει ξεκάθαρα: «αναστήσεται ο αδελφός σου» (Ιωάν.11,24) και διαβεβαιώνει πανηγυρικά: «Εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη, ζήσεται΄ και πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα» (Ιωάν.11,26). Μετά ζήτησε να τον οδηγήσουν στο μνημείο και να άρουν τον λίθο από την θύρα του σπηλαίου. Η Μαρία, όμως, Τον προειδοποίησε: «Κύριε, ήδη όζει΄ τεταρταίος γαρ εστι». Ο Χριστός της είπε πως «ουκ είπον σοι ότι εάν πιστεύσης όψει την δόξαν του Θεού;» (Ιωάν.11,40). Αφού κύλησαν το λίθο ο Κύριος στάθηκε μπροστά στο μνημείο και σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και είπε: «Πάτερ, ευχαριστώ σοι ότι ήκουσάς μου. Εγώ δε ήδειν ότι πάντοτέ μου ακούεις ΄ αλλά δια τον όχλον τον παρεστώτα είπον, ίνα πιστεύσωσιν ότι συ με απέστειλας» (Ιωάν.11,41). Κατόπιν φώναξε με δυνατή φωνή: «Λάζαρε δεύρο έξω». Το θαύμα έγινε, ο Λάζαρος έζησε και εξήλθε του μνημείου δεμένος με τα νεκρικά ενδύματα. Ο Χριστός έδωσε εντολή να τον λύσουν και να περπατήσει.

Το μεγάλο αυτό γεγονός έκανε πολλούς να πιστέψουν στο Χριστό. Κάποιοι έτρεξαν στους Φαρισαίους και ανήγγειλαν το θαύμα. Οι σκληρόκαρδοι και υποκριτές

εκείνοι άνθρωποι, μαζί με το ιουδαϊκό ιερατείο, όχι μόνο δεν συγκινήθηκαν και δεν πίστεψαν στα θαύμα και τη δύναμη του Ιησού, αλλά σκληρύνθηκαν έτι περισσότερο οι καρδιές τους και αποφάσισαν να σκοτώσουν το Λάζαρο!

Για να γλυτώσει από τους φανατικούς Ιουδαίους έφυγε για την Κύπρο και εγκαταστάθηκε στην περιοχή του Κιτίου περί το 33 μ. Χ. Εκεί τον συνάντησαν ο απόστολος Παύλος και ο Βαρνάβας, κατά την πρώτη αποστολική περιοδεία τους, το οποίο χειροτόνησαν επίσκοπο Κιτίου. Η παράδοση αναφέρει πως ποίμανε θεοφιλώς την Εκκλησία για δεκαοχτώ χρόνια. Κοιμήθηκε γύρω στο 60 μ. Χ.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι το μεγαλύτερο θαύμα του Κυρίου. Αν και ο νεκρός άρχισε να αποσυντίθενται, ο Χριστός τον ανάστησε, φανερώνοντας το μεγαλείο της θείας δυνάμεώς Του, διότι Αυτός είναι ο κύριος της ζωής. Είναι ο ίδιος η ζωή.

Η διαβεβαίωση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ότι είναι η πηγή της ζωής και η μακάρια ανάστασή μας, είναι η μεγάλη μας παρηγοριά και η άρρητη δύναμη που μας κάνει να υπερνικάμε όλες τις αντιξοότητες της επίγειας ζωής μας. Χάρη στην πίστη μας σ’ Αυτόν δεν θα πεθάνουμε ποτέ, έστω και αν το φθαρτό σώμα μας αποσυντεθεί στη γη. Αυτό είναι ένα απλό βιολογικό γεγονός, το οποίο δεν έχει ουδεμία οντολογική επίπτωση για μας τους πιστούς του Χριστού. Η ψυχή μας θα εξακολουθεί να ζει και χωρίς το σώμα μας, μια ζωή ασύγκριτα ανώτερη από την επίγεια. Αλλά όχι για πάντα μόνη της, διότι «έρχεται ώρα, και νυν εστιν, ότε οι νεκροί ακούσονται της φωνής του υιού του Θεού και οι ακούσαντες ζήσονται» (Ιωάν.5,25). Κατά τη γενική ανάσταση τα σώματά μας θα ζήσουν και θα ενωθούν πάλι με τα πνεύματά μας για να μην ξαναχωρίσουν ποτέ πια, αλλά να ζουν αιώνια την όντως ζωή και να συνδοξάζονται με το Χριστό.

Το μέγα θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου δείχνει ξεκάθαρα ότι όπως ο Χριστός ανάστησε εκείνον, κατά τον ίδιο τρόπο θα αναστήσει και μας. Με τη δική Του ανάσταση νίκησε κατά κράτος το θάνατο. Δια της Αναστάσεως του Χριστού «έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος» (Α΄ Κορ.15,26), διακηρύττει πανηγυρικά ο απόστολος Παύλος.

Η μεγάλη αυτή εορτή λειτουργεί αναμφίβολα ως πνευματική ανάταση στις ψυχές μας αυτές τις άγιες ημέρες, οι οποίοι συν-οδοιπορούμε με τον Κύριο προς το εκούσιο πάθος και το σταυρικό Του θάνατο. Ο εορτασμός της ανάστασης του αγίου Λαζάρου είναι τα προεόρτια της λαμπροφόρου Αναστάσεως του Κυρίου μας και η απαρχή και της δικής μας ανάστασης!